

1. Людина, що від жінки народжена, короткоденна та повна печалями:
2. вона виходить, як квітка й зів'яне, і втікає, мов тінь, і не застається...
3. І на такого Ти очі Свої відкриваєш, і водиш на суд із Собою його!
4. Хто чистого вивести може з нечистого? Ані один!
5. Якщо визначені його дні, число його місяців в Тебе, якщо Ти призначив для нього мету, що її не перейде,
6. відвернися від нього і він заспокоїться, і буде він тішитися своїм днем, як той наймит...
7. Бо дерево має надію: якщо буде стяте, то силу отримає знову, і парост його не загине;
8. якщо постаріє в землі його корінь і в поросі вмре його пень,
9. то від водного запаху знов зацвіте, і пустить галуззя, немов саджанець!
10. А помре чоловік і зникає, а сконає людина то де ж вона є?...
11. Як вода витікає із озера, а річка спадає та сохне,

12. так і та людина покладеться й не встане, аж до закінчення неба не збудяться люди та не прокинуться зо сну свого...

13. О, якби Ти в шеолі мене заховав, коли б Ти мене приховав, аж поки минеться Твій гнів, коли б час Ти призначив мені, та й про мене згадав!

14. Як помре чоловік, то чи він оживе? Буду мати надію по всі дні свого життя, аж поки не прийде заміна для мене!

15. Кликав би Ти, то я відповів би Тобі, за чин Своїх рук сумував би,

16. бо кроки мої рахував би тепер, а мого гріха не стеріг би,

17. провина моя була б запечатана в вузлику, і Ти закрив би моє беззаконня...

18. Але гора справді впаде, а скеля зсувається з місця свого,

19. каміння стирає вода, її злива сполщує порох землі, так надію того Ти губиш...

20. Ти силою схопиш назавжди його, і відходить, Ти міняєш обличчя його й відсилаєш його...

21. Чи сини його славні, того він не знає, чи в прикрому стані того він не відає...

22. Боліє він тільки тоді, коли тіло на ньому, коли в ньому душа тоді тужить..

